

LÁSZLÓ NOÉMI

Tenger

– részlet –

A műve klasszikus, fegyelmezett.
*Koszorú rajta hús-vér jelmezed,
 Melynek külön erénye az, hogy érez,
 Ragaszkodik bonyolult végzetéhez,
 Mi több, maga is alkot, képzelen,
 Álmodik arról: cseppet sem beteg,
 Cseppet sem szédeleg, cseppet sem ül
 Sziklaszilánkok csúcsán egyedül,
 Nem rázza félelem, nem gyötri láz,
 A csillagok útjáról magyaráz;
 Érteni véli, amit bennük olvas:
 Távoli tűz vagyunk, hogy ki ne olthass.
 Magadra vess, ha mindezt elhiszed.
 És megalkotta mégis a vizet.*

És megalkotta mégis a vizet.
*Sorsoddal zúg és sorsoddal morajlik.
 Bárhova süllyedsz, sosem jutsz az aljig.
 Egy áramlat mind mélyebbre vihet,
 Mind magasabbra. Mert a víz a Más:
 A kezdet és a vég. A változás.
 Az önmagát kioltó szenvedély.
 Amiben a magasság csupa mély,
 A mélység csupa szédületes távlat.
 Folyton mozog, folyton apad és árad.
 Hiába fúlsz, pusztulsz, vakulsz bele:
 Mozogsz, apadsz, áradsz te is vele.
 A dermedés elevenedbe vág,
 Így ami él, az csupa szomjúság.*

Így ami él, az csupa szomjúság.
*Keres, kutat, hajlik alább s alább.
 Zizeg, nyüzsg, tobzódik, szétterül.
 Felforr, lobog, lenyugszik és kihül.
 Török, lefagy, elolvad, elkopik.
 Felcsap a vad, halálos ormokig.
 Mielőtt magát elveszítené,
 Leás a görcsös gyökerek közé.
 Mire azt hinnéd: sosem lesz szabad,
 Megcélozza az ingó lombokat,
 És egyszer majd a dús avarba hull,
 De addig szirmot hajtani tanul,
 Lesz bogonyyi helyen egész világ.
 Út és torok és árok minden ág.*

Út és torok és árok minden ág.
*Indulsz, és zúgnak büszke harsonák.
 Indulsz, és pezsdül torkodban az ég.
 És megnyílik a földnélküliség.
 Hozzád hasonlít, amit megmutat.
 Bolygók emelik foltos arcukat.
 Ködök és párák úsznak át és el.
 Az űr mindent egyformán megvisel.
 Atom, elem majd számolatlanul
 Egy mélyedésben egymáshoz lapul,
 Izzani kezd, hogy aztán végre égve
 Új, élő részletet lopjon a létbe,
 Ami kering, míg el nem ér a véghez.
 És ami keringeni kezd, az édes.*

És ami keringeni kezd, az édes:
*A valóság szinte mindenre képes.
 Például átölel, meleget ad.
 Elvágja torkod, holtra riogat.
 Mielőtt karjából kirántanád
 Magad, káprázatot bocsát reád,
 És elhiszed, hogy csak terád figyel,
 Hogy értheted, mert benne létezel,
 Miattad van fa, föld, tűz, víz és fém,
 Itt állsz, az élet kellős közepén,
 Köröttes ring a világegyetem,
 Az idő harmonikus, lágy ütem,
 Édesen indul és finoman fékez.
 De sósan jut az örvény gyökeréhez.*